

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: A. S., narozený „X“, státní příslušnost Kosovo, naposledy pobytem v
Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2017, č. j. KRPU-188721-21/ČJ-2017-040022-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 41 A 7/2017-32.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** za zastupování žalobce v řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 41 A 7/2017-32, odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 12 342 Kč. Dosud nevyplacená část přiznané odměny a náhrady ve výši 4 114 Kč bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 23. 9. 2017, č. j. KRPU-188721-21/ČJ-2017-040022-ZZ, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na šedesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal 22. 9. 2017 v 14:10 hodin.
2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce obsáhle citoval příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící. Dodal, že žalovaná tato opatření vyloučila především pro absenci důvěry k žalobci a částečně též pro nemožnost jejich realizace. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu musí být vnitrostátní předpisy vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, na což upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 1 As 132/2011 a 3 As 30/2011. Žalobce zdůraznil, že realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích prostředků a omezování osobní svobody je třeba minimalizovat. Upozornil na to, že žalovaná při hodnocení jeho spolehlivosti vycházela převážně ze skutečnosti, že se žalobce pokusil neoprávněně vycestovat do Německa, ačkoli se nacházel v evidenci Schengenského informačního systému, aniž však vzala v potaz skutečnost, že se žalobce z pochopitelných důvodů domníval, že žádné správní rozhodnutí neporušuje a jemu uložený zákaz pobytu platí pouze pro území Maďarska. Žalobce byl totiž při zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku informován jen o zákazu vstupu na území Maďarska, nikoli schengenského prostoru jako celku, a nebyl informován o tom, že v případě vydání rozhodnutí o vyhoštění jakýmkoli členským státem schengenského systému je udělován automatický zákaz vstupu na území celé Evropské unie, a zákazu vstupu si nebyl vědom.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Žalobce zdůraznil, že žalovaná nijak nezohlednila, že po svém zadržení dospěl k názoru, že hodlá z území Evropské unie vycestovat dobrovolně, a to s ohledem na to, že si po svém zadržení uvědomil vážnost své situace, tj. že jako nežádoucí osoba evidovaná v databázi Schengenského informačního systému nemůže do budoucna počítat s legálním pobytem v jakémkoli státě Evropské unie. Podle žalobce nelze v jeho případě ani paušálně odmítnout uložení zvláštních opatření pro jejich eventuální nerealizovatelnost. Ačkoli žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši 130 000 Kč, jak vyplývá ze závazného pokynu policejního prezidenta, jedná se o dospělou osobu, která by mohla být schopna získat prostřednictvím svých příbuzných v Kosovu finanční prostředky na cestu zpět do Kosova, případně na krátkodobé ubytování v České republice. Minimálně uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není podle žalobce vyloučeno ani z hlediska jeho praktické realizovatelnosti. Žalobce zdůraznil, že omezení osobní svobody na základě rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nutně musí i v případě, že se cizinec nachází v databázi nežádoucích osob Schengenského informačního systému, zůstat posledním krokem, k němuž může žalovaná přistoupit. Vzhledem k tomu, že si žalobce nebyl vědom rozhodnutí o zákazu vstupu na území celé Evropské unie, nelze podle něj hovořit o vědomém maření výkonu správního vyhoštění. Dodal, že o svém protivení se zákazu vstupu na území Evropské unie byl informován až po svém zajištění a jeho současným cílem je pochopitelně okamžitý návrat do Kosova; zájmy žalované a žalobce jsou tedy zcela shodné, a proto by žalovaná měla žalobci poskytnout asistenci při vyřízení tranzitních víz či kontaktování organizace IOM. V protikladu k tomu označil žalobce extenzivní zásah do osobní svobody za jednání zbytečné a nežádoucí. Uzavřel, že tato situace musela být žalované známa již v době vydání napadeného rozhodnutí, tudíž bylo možné užít mírnější prostředky, a napadené rozhodnutí je proto nepřiměřené.
4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zastavení řízení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že dne 26. 10. 2017 bylo realizováno správní vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie s odletem z Prahy – Ruzyně na trase Praha – Istanbul – Píšťina.
5. Z uvedeného důvodu soud usnesením ze dne 31. 10. 2017, č. j. 41 A 7/2017-32, řízení o žalobě podle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců a § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastavil. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2018, č. j. 7 Azs 368/2017-19, dostupným na www.nssoud.cz, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení s tím, že neměl být aplikován § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ale soud měl napadené rozhodnutí meritorně přezkoumat v rozsahu žalobních bodů.
6. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 21. 9. 2017 v 4:35 hodin kontrolován policejní hlídkou v autobusu společnosti FLIXBUS jedoucím z Vídně do Berlína, a to na čerpací stanici MOL na dálnici D8 ve směru do Německa. Na výzvu k prokázání totožnosti předložil hlídce identifikační kartu Republika Slovenija č. „X“. Vzniklé podezření, že se jedná o padělaný doklad, bylo na místě potvrzeno a žalobce byl ve 4:40 hodin zadržen podle § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Následně žalobce uvedl své jméno, příjmení a datum narození, přičemž lustrací bylo zjištěno, že je veden v evidenci Schengenského informačního systému II jako nežádoucí osoba, což žalobce potvrdil. Do protokolu o výsledku osoby podezřelé ve smyslu § 179b odst. 3 trestního řádu žalobce dne 21. 9. 2017 vypověděl, že si je plně vědom svého jednání, padělaný občanský průkaz Slovinska si obstaral v Bělehradu za 450 Eur od osoby, jejíž jméno nezná. Trestním příkazem ze dne 22. 9. 2017, sp. zn. 48 T 51/2017, který nabyl právní moci dne 22. 9. 2017, Okresní soud v Ústí nad Labem shledal žalobce vinným, že dne 21. 9. 2017 v 4:35 hodin na čerpací stanici MOL na dálnici D8 ve směru do Německa při kontrole prokázal policejní hlídce svou totožnost předložením padělané identifikační karty Slovinské republiky č. „X“ vystavené na jméno S. A., narozený „X“, tedy užil padělanou veřejnou listinu jako pravou; tím žalobce spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a byl za to odsouzen k trestu vyhoštění v trvání čtyř let a současně mu byl podle § 70 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to předmětné padělané identifikační karty.
9. Po ukončení zadržení Okresním soudem v Ústí nad Labem policejní hlídka zjistila, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, a proto byl dne 22. 9. 2017 v 14:10 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Lustrací v Schengenském informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je evidován jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu a pobytu na území Evropské unie platným od 9. 8. 2016 do 8. 8. 2019.
10. Dne 22. 9. 2017 v 16:00 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že po absolvování střední školy v Kosovu tam nesehnal práci, je jí tam málo a je špatně placená, proto se rozhodl jít za lepším životním do západní Evropy, přesný cíl neměl. Cestoval na padělaný občanský průkaz Slovinska, který si opatřil v Bělehradu za 450 Eur od osoby, jejíž jméno nezná. Na území schengenského prostoru vstoupil žalobce ze Srbska, přičemž srbsko-maďarskou hranici překročil pěšky mimo hraniční přechod. Během tří následujících měsíců pobýval v Rakousku a Německu. Svůj vlastní cestovní doklad nikdy neměl, pouze občanský průkaz Kosova. Žalobce věděl, že má zakázán vstup do Maďarska na tři roky, ale podle svého tvrzení nevěděl, že má zákaz vstupu pro celý Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

schengenský prostor, tedy i pro Českou republiku. Žalobce si byl vědom toho, že na území schengenského prostoru může vstupovat jen s cestovním dokladem a vízem. Na území České republiky a Evropské unie nežije nikdo z jeho rodiny a přátel, žalobce zde nemá žádný majetek, společenské ani kulturní vazby, je zde poprvé. Dodal, že rodinu má v Kosovu a po propuštění se chce vrátit domů. V Kosovu mu nic nehrozí, může se tam vrátit. Žalobce disponoval hotovostí přes 200 Eur.

11. Následně žalovaná vydána žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 23. 9. 2017.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
15. Žalobce by si především měl uvědomit, že žalovaná v jeho případě aplikovala § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „*[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.“* Z obsahu spisu je zjevné, že žalobce byl zadržen policejní hlídkou v okamžiku, kdy se chystal opustit Českou republiku a vstoupit na území Německa (cestoval autobusem na lince Vídeň – Berlín a zajištěn byl na dálnici D8 ve směru do Německa). Soud proto považuje za pravděpodobné, že by žalobce v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Kosova a zopakoval svůj pokus o vstup na území Německa, neboť jeho vycestování z Kosova bylo vedeno snahou najít si práci v Evropě a jeho cesta již jednou do Německa směřovala. Podle názoru soudu tak byly naplněny

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínky § 123b odst. 4 zákona
o pobytu cizinců, které uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vylučují.

16. Soud dále připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit.

17. K námitce žalobce, že žalovaná při hodnocení jeho spolehlivosti vycházela převážně ze skutečnosti, že se žalobce pokusil neoprávněně vycestovat do Německa, ačkoli se nacházel

v evidenci Schengenského informačního systému, aniž však vzala v potaz skutečnost, že se žalobce z pochopitelných důvodů domníval, že žádné správní rozhodnutí neporušuje a jemu uložený zákaz pobytu platí pouze pro území Maďarska, soud konstatuje, že pokus žalobce

o vycestování do Německa byl neoprávněný (nelegální) bez ohledu na to, zda si žalobce byl vědom zákazu pobytu v schengenském prostoru, či nikoli. Žalobce by měl mít na paměti, že si byl podle svého vlastního vyjádření ze dne 22. 9. 2017 vědom toho, že na území schengenského prostoru může vstupovat jen s cestovním dokladem a vízem, a zároveň moc dobře věděl, že nic takového nemá, neboť cestovní doklad nikdy nevlastnil, občanský průkaz Kosova jej ke vstupu do schengenského prostoru neopravňoval a občanský průkaz Slovinska, který si žalobce opatřil, byl padělaný, což žalobce rovněž věděl. Lze tedy shrnout, že žalobcův pokus o vstup na území Německa byl neoprávněný již jen proto, že žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem a vízem.

18. Dalším významným důvodem, který bránil uložení zvláštního opatření a na který žalovaná ve svém rozhodnutí upozornila, byla skutečnost, že žalobce vědomě cestoval s padělaným dokladem totožnosti, který si sám opatřil, aby mohl neoprávněně pobývat na území Evropské unie, kam navíc vstoupil úmyslně pěšky mimo hraniční přechod, aby se tak vyhnul hraniční kontrole. Soud zdůrazňuje, že žalobce tím již několikrát prokázal, že je ochoten porušit jemu známé právní povinnosti (opatřil si padělaný doklad, vstoupil na území Evropské unie bez cestovního dokladu a víza, a to pěšky mimo hraniční přechod), aby dosáhl svého cíle zajistit si lepší živobytí v západní Evropě. Za dané situace je podle názoru soudu velmi pravděpodobné, že by žalobce v porušování svých povinností pokračoval, resp. že by nedodržel případná zvláštní opatření za účelem vycestování, pokud by mu je žalovaná uložila. Soud proto shledal zcela správným závěr žalované, že by se žalobce vyhýbal uloženým povinnostem, nehlásil na policii adresu svého pobytu, nezdržoval se na hlášené adrese a ukrýval by se. Žalovaná k tomu naprosto legitimně dodala, že nemůže připustit, aby se na území České republiky svévolně pohybovaly osoby, které by v případě ukrývání nebylo možné dohledat.

19. Soud připomíná, že úmyslem žalobce v okamžiku jeho zajištění zjevně nebylo setrvat na území České republiky, natožpak se vrátit zpět do Kosova. Za situace, kdy žalobce vědomě vstoupil na území Evropské unie s padělaným dokladem totožnosti, a to schválně mimo hraniční přechod, aby se vyhnul hraniční kontrole, považuje soud žalobce ve shodě se žalovanou za nedůvěryhodnou osobu. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opakovaného porušování povinností, kterých si žalobce byl podle svého vlastního vyjádření vědom.

20. Podle názoru soudu existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by realizoval svůj záměr získat v Evropě práci a vyhnout se návratu do Kosova. Je proto pravděpodobné, že by se žalobce skrýval a usiloval o to, aby nebylo možné realizovat jeho vyhoštění. Za daných podmínek podle názoru soudu nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců, když navíc žalobce ani nemá žádné vazby k České republice, a proto není zřejmé, jak by povinnosti vyplývající z těchto ustanovení plnil. Za významnou skutečnost v tomto směru považuje soud také to, že žalobce aktuálně nedisponuje žádným platným dokladem totožnosti, který by mu umožňoval se po České republice pohybovat.
21. S ohledem na tyto okolnosti pokládá soud za irelevantní, zda se žalobce skutečně (oprávněně) domníval, že jemu uložený zákaz pobytu platí jen pro Maďarsko, či nikoli. Tato skutečnost nemůže nic změnit na tom, že žalobce vědomě vstoupil na území Evropské unie neoprávněně (bez platného cestovního dokladu a víza) a opatřil si k tomu padělaný občanský průkaz Slovinska, což společně s jeho jednoznačně deklarovanou vůlí získat práci v Evropě a při neexistenci jakýchkoli vazeb k České republice zakládajících možnost pobývat na určitém konkrétním místě a hlásit se policii vyvolává oprávněné pochybnosti o účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jejich uložení proto podle soudu v daném případě rozhodně nepostačuje. Tento závěr je přitom plně v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice i se žalobcem zmiňovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, publ. pod č. 2641/2012 Sb. NSS, dostupnými na www.nssoud.cz Soud tudíž uzavírá, že námitka žalobce, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící, je naprosto nedůvodná.
22. Žalobci lze přisvědčit v tom, že realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích prostředků a omezování osobní svobody je třeba minimalizovat. Správné jsou rovněž jeho úvahy týkající se implementace čl. 15 návratové směrnice a odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nicméně skutkové okolnosti žalobcova případu absolutně vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní.
23. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že po svém zadržení dospěl k názoru, že hodlá z území Evropské unie vycestovat dobrovolně. S ohledem na skutečnost, že žalobce nedisponoval v okamžiku svého zadržení platným cestovním dokladem a vízem, nebylo totiž možné, aby sám legálně z území Evropské unie vycestoval. Jeho jedinou možností tak zůstalo vyčkat, než příslušné správní orgány zajistí veškeré potřebné dokumenty a provedou jeho transfer do země původu. Soud proto neshledal žádný důvod, proč by žalovaná měla jakkoli zohledňovat údajný záměr žalobce dobrovolně vycestovat, a to i s ohledem na výše zdůvodněnou nedůvěryhodnost žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. K námitce, že ačkoli žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši 130 000 Kč, jedná se o dospělou osobu, která by mohla být schopna získat prostřednictvím svých příbuzných v Kosovu finanční prostředky na cestu zpět do Kosova, případně na krátkodobé ubytování v České republice, soud opakuje, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a vízem, tudíž by nemohl legálně pobývat na území České republiky, i kdyby získal prostředky na krátkodobé ubytování, ani Evropskou unii legálně opustit, i kdyby na to měl dostatek finančních prostředků. Žalovaná coby správní orgán přitom není oprávněna dopustit, aby se po území České republiky (schengenského prostoru) pohybovaly osoby, které nedisponují platným cestovním dokladem a vízem, tudíž jsou veškeré úvahy žalobce ohledně možnosti užití zvláštních opatření za účelem vycestování zcela irelevantní, když tato opatření ze všech výše uvedených důvodů nejsou prakticky realizovatelná.
25. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že omezení osobní svobody na základě rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nutně musí i v případě, že se cizinec nachází v databázi nežádoucích osob Schengenského informačního systému, zůstat posledním krokem, k němuž může žalovaná přistoupit. V případě žalobce ovšem žalovaná zcela správně vyhodnotila a naprosto dostatečně zdůvodnila, proč jiná – mírnější – opatření nejsou dostatečná, resp. nejsou způsobilá vést k cíli, jímž je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace (v daném případě toliko realizace vyhoštění, které již bylo žalobci uloženo).
26. Zmínil-li žalobce, že má se žalovanou shodný zájem spočívající v jeho okamžitém návratu do Kosova, soud k tomu podotýká, že prozření a uvědomělost na straně žalobce jsou chvályhodné, avšak nemohou nic změnit na tom, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v případě žalobce možné. Jeho zajištění žalobou napadeným rozhodnutím, jakkoli jde o značný zásah do jeho osobní svobody, bylo podle názoru soudu zcela oprávněné, tedy nikoli zbytečné a nežádoucí.
27. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné, i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 41 A 7/2017-32, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 větou první téhož zákona. Žalobce neměl ve věci konečný úspěch (neboť podaná žaloba byla zamítnuta) a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 41 A 7/2017-20, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. za zastupování žalobce v řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 41 A 7/2017-32, odměnu a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

náhradu hotových výdajů v celkové výši 12 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby, kasační stížnost – § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Vzhledem k tomu, že právnímu zástupci žalobce byla částka ve výši 8 228 Kč přiznaná později zrušeným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 41 A 7/2017-32, vyplacena již na základě platebního poukazu ze dne 14. 11. 2017, zbývá

z celkových 12 342 Kč k výplatě jen částka 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. dubna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)